

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Elverfolket

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-idm140515552150608/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Pligt, Lov, Bud, Ære — det gamle fra i Gaar og den nye Lære —
alt Blændværk og alle Forblindelser? — —

„Tys!“ sagde hun.

Jeg troede, at hun ikke havde forstaaet mig — og jeg fortsatte:
„Skal jeg dykke mig dybt blandt de andre Skrog? — Ingen jeg ha-
der, men mange jeg ynker — Skal jeg sænke mit Øjes skælvende
Laag — og fure min Pande med Paria-Rynker? — skal jeg skyde
paa Konger og Kejsere med — jages som Vilddyr fra Sted til Sted?
— Skal jeg blive din Lige i Mose og Skov? — bekende din Tro og
hylde din Lov? — Tag mig i Friheds fejreste Dragt — i Menneske-
ynk og Verdensforagt!“ — —

„Tys!“ sagde hun og saa' sig bly med store Øjne tilbage.

„Elverpige!“ sagde jeg. „Barn, Jomfru, Kvinde — hvad — hvem
— Du er! Hør mig!“

„Tys! hør!“ sagde hun. „De venter mig!“

„Hvem venter Dig?“

„Nu, de — de Folk, hos hvem jeg er! — Farvel! Far—vel!“ ...

Det sidste Ord sagt dvælende — med et langt Øjekast — saa
fuldt af Medynk, Godhed, Kærlighed — — — en Kvindes Øjne,
der blev som en Haandspaalæggelse over mig, længe efter at hun
var suset af Sted, som en Raa, ned ad den lønlige Tværdal, der mun-
der ud i den dybe Slugt — ned ad Engen og Vandmøllen til.

Svaj, slank — den lyse Kjole — det mørkere Shav! om Høfterne
— Hatten, den lille hvide Hat med Fuglefferene — som et Syn, som
et Aftensus i Skoven var hun borte — og Engtaagen dernede fra tog
hende — bar hende — lettede under hendes smaa Fødder ... men
hul i Ryggen var hun ikke.

Jeg laa paa det samme Sted; vendte mig om paa Siden; min hede
Kind berørte det brune, bløde Løv, hvor hun havde siddet.

Fra den store, stille Verden om mig — fra den rene, noble, den
ensomme og alvorlige Natur kom den „Stemning“ glidende, hvori et
Naturmenneske aldrig hensættes — men hvori Naturaanderne lever.

Og jeg rejste mig.

Til Dig, til dit Bryst! Du store, noble Natur! Ensom — om det
skal være — igennem Livet, Men midt i Larmen og Forvirringen
— naar det skal være — med denne Haandspaalæggelse over mig:
Elverpigens Smil af Medynk, af Barmhjertighed, af Kærlighed! —

Og Aften vinden susede gennem det silkefine Hjertegræs, hvis
Spidser — som sænkede Øjenvipper — endnu gemte paa Glansen
af Solens Guld. Og ét svagt Pip — den allersidste piccolo, — og
ingen Larm, ingen Forvirring, ingen Fagter, ingen Fraser, ingen Tro
og ingen Tvivl kun Sommernattens Højhed i uudgrundelig Enfold
over den stolte Skov!